

Kaddish az anyáért, aki alszik

*Nem tudok elszámolni
veled és magammal,
nem tudok, nem tudok.*

*Nem tudom azt mondani,
most rendben vannak
a dolgok körülöttünk.*

*Sűrű volt akkor minden,
azt hiszem, zavaros is,*

szóval,

*nem a megfelelő pillanatban
hagytál itt minket, Anya.*

Nem a megfelelő pillanatban.

*

*Azt mondom, boldogtalan voltál,
azt mondom, nem tudtál minket elviselni,
azt mondom, nem szeretted az apámat,
azt mondom, másik életet képzelteél magadnak,
azt mondom, okos voltál, de mégsem eléggé,
azt mondom, tudós voltál inkább és nem gondoskodó, főállású anyuka,
azt mondom, volt benned valami végtelen szomorúság,
azt mondom, magányos maradtál egész életedben.*

*

*Apa halála után
hetekig
feléd sem mentem,
most,
utólag kérek bocsánatot.*

*Apa halála után téged
hibáztattalak,
haragudtam rád,
most,
utólag kérek bocsánatot.*

*Apa halála után nem
segítettem újrakezdeni
a mindennapjaidat,
most,
utólag kérek bocsánatot.*

*

*Volt úgy, hogy veszekedtem veled.
Volt úgy, hogy kiabáltam veled.
Volt úgy, hogy megsértettelek.*

*

*Utoljára a haláloed előtti éjszakán láttalak,
az orvos felhívott,
hogymenjek be hozzád a kórházba,
elbúcsúzni,
de
honnantudja azt az orvos,
hogymhamarosan meghalsz?,
honnant lehet az ilyesmit tudni?,
honnant tudja valaki, hogymelkötetkezik,
amimelkötetkezik?,
nem tudom,
nem tudom,
bementem hozzád,
covid-időszak volt, de beengedtek,
mert haldoklóhoz jöttem,
és ott feküdtél,
harmadmagaddal egy kórházi szobában,
izzadt volt a homlokod,
piros az arcod,
alszik,
mondta a nővér,
felébbresszem?,
kérddezte a nővér,
és én csak néztelek, és
nem tudtam mit mondani,
aztán csak intettem, hogymne!,*

ne ébresszenek fel,
az álom talán jobb,
mint maga a valóság,
azóta megbántam ezt is,
hiába is gondoltam azt, hogy jobb az álom,
nem tudtunk elbúcsúzni egymástól,
bocsáss meg nekem,
mondom most, suttogom magam elé,
bocsáss meg nekem,
aludtál azon a kórházi ágyon,
láttam, álmodtál is,
igen, álmodtál valamiről,
mozgott a szemhéjad, mozgott a szád is,
néha megremegtek az ajkaid,
és ott ültem melletted, és
csak néztelek,
aztán megsimogattam a kezéd,
a nővér kiment,
és visszajött,
majd megint kiment,
majd megint visszajött,
alszik?, kérdezte,
igen,
Anyá alszik,
mondtam,
és a nővér csak nézett rám,
ahogy én néztelek téged,
pontosan ugyanúgy.

Ezzel sem tudok elszámolni soha,
mindig bennem marad mindez,
mindig itt lesz bennem, hogy nem
búcsúztunk el, nem búcsúztunk el egymástól,
és tudom, soha
nem jön már vissza
ez a pillanat.

*

Meghajolok az Örökkévaló akarata előtt,
és megszagatom a ruháimat,
és megköszönöm,
hogyha valaki megbocsát nekem.

Bocsánatot kérek mindazért,
ami volt.

*Bocsánatot kérek a magára hagyott anyáért, érted.
Bocsánatot kérek azért is, hogy hagytalak
kiszolgáltatottan fekiüdni azon a kórházi ágyon.*

Hogyan is tehettem ezt?

*Az Örökkévaló parancsa,
hogy vigyázzunk szeretteinkre,
és ha gondoskodni kell róluk,
tegyük ezt
a legjobb tudásunk szerint.*

Bocsáss meg nekem, Anya.

*Adonáj, adonáj,
ahol fényed gyúl,
onnan eltűnik a homály.*

*Adonáj,
neked nincsen itt
semmi akadály.*

*Legyen békés a földed,
legyen békés és nyugodt,
veled vagyok,
és velem leszel
az időmnek végezetéig.*